

KINGDOM OF THE FEARED

rettegettek királysága

A Kingdom of the Wicked – Gonoszok
királysága-trilógia befejező kötete

fine selection

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KERRI MANISCALCO

KERRI MANISCALCO

The title is framed by intricate, symmetrical flourishes. On the left and right sides, there are solid black lines forming elegant, swirling patterns. In the center, a dashed line forms a similar but slightly more geometric pattern, creating a sense of depth and movement around the text.

KINGDOM
OF THE
FEARED

rettegettek királysága

Első kiadás

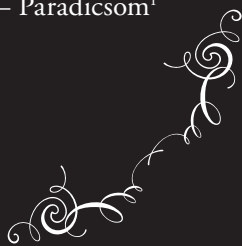
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

De folyton-gyors kerékként forgatott
vágyat és célt bennem a Szeretet, mely
mozgat napot és minden csillagot.

– Dante Alighieri:
Paradiso – Paradicsom¹

¹ Babits Mihály fordítása

Egykoron a Rettegetekről szóló proféciát csupán mítosznak tartották, az isteni bosszú történetének, amit évszázadok során örökítették tovább. Figyelmeztetésül szolgált arra a káoszra és pusztításra, amelyet a Halál és a Düh hozhat, ha elszabadul. Egy mese, melyet jobb lett volna, ha két ellenség felüdéz, mielőtt mérgeükben megátkozták egymást. Azon a végzetes éjszakán két hatalmas mágia csapott össze, és mindkét felet megakadályozta abban, hogy kimondják a teljes igazságot – vagy akár emlékezzenek arra. Az átkoknak olyan súlyos következményei is lettek, amelyeket senki sem látott előre. Démonok és boszorkányok éveken át várták feszülten a napot, amikor végre minden kiderül. Amikor elérkezik ez az éjféle óra, tanácsolt, hogy otthonainkban halmezzunk fel ambróziát és nektárt, és imádkozzunk az istennőhöz kegyelemért.

– Feljegyzés a titkos di Carlo-grimoárból

HÚSZ ÉVVEL KORÁBBAN

A boszorkánykör vénjei ritkán értettek egyet bármiben is, két olyan kérdést leszámítva, amit a legfőbb törvényüknek tekintettek: az ördögöt soha nem szabad megidézni. Valamint soha, semmilyen körülmények között nem használhatnak fekete tükröt a jósláshoz.

A sziget egyik legtehetségesebb látnokaként Sofia Santorini úgy gondolta, bizonyos szabályokat meg kell szegni, különösen akkor, amikor legújabb látomásai minduntalan nyugtalanító történeteket suttoztak a fülébe. Ez a kitartó duruzsolás az átkukkal összefonódott veszélyes próféciáról győzte meg végül Sofiát, hogy ellopja az első varázskönyvet: az egyetlen grimoárt, amiben utasítások rejlettek arra, hogyan kell sötét mágiával jósolni. Jó esély volt arra, hogy maga a boszorkánykör sorsa függ a cselekedeteitől, akár engedélyezték, akár nem.

Bár a legutóbbi ülésen a tanács nem hangzott *annyira* borúsnak. De nem is volt rá szükség. Sofia úgy érzekelte a mágia változását, ahogy a madarak az évszakokét, hallgatva arra a velük született ösztönre, hogy messze repüljenek a veszélytől, hogy túléljenek.

Heves viharfelhők gyülekeztek a látóhatáron. Sofiának nem voltak szárnyai, és még ha lettek is volna, nem volt hajlandó a családja nélkül menekülni.

Két szabály megszegése, azért cserébe, hogy több tucat boszorkányt megóvjon, helyesnek tűnt. Bármilyen információ, amit Sofiának sikerül az átokról megtudnia, mielőtt a Gonoszok vagy a Rettegettek bosszút állnának, csak a boszorkánykör hasznára válhat. A vének biztosan megértik.

A Halál templomában letette a padlóra a fekete tükröt a prégelt varázskönyvvel együtt, fölfogta a szoknyáját, és letérdelt a két tárgy elé. Borzongás futott végig rajta, aminek semmi köze nem volt ahhoz, hogy a kő hidege átszivárgott a ruhája vékony muszlinrétegein. Bámult a tiltott tükörbe, aminek tintafekete felülete egy tó csendes vizére emlékeztette, amihez egyszer azért látogatott el, hogy edesvízi köveket gyűjtsön a varázslataihoz.

Csakhogy e fölött a felület fölött nem világított a megnyugtató holdfény, ami megáldaná az útját. Sőt, úgy tűnt, felfal minden fényt, ami hozzá merészel érni. Bármiféle démon leselkedhetett az ismeretlen mélység alatt, csak arra várva, hogy lecsapjon.

Sofia kifújta a levegőt, elhessegetve magától a félelmet. Eljött az ideje, hogy megtegye, amiért jött, aztán hazamenjen a családjához. Előhúzta a vékony tört a szoknyája zsebéből, a hegyét az ujjbegyéhez tartotta, és addig nyomta, amíg elő nem bukkant egy vércsepp, vörösen, mint az ördög szeme.

Sofia felállt, és a terem közepén álló oltárhoz sétált. Egy istennő templomában minden varázslást megelőzően először illet felajánlást tenni.

Az oltár két oldalán tűz ropogott az áldozati tálakban, amiket korábban gyújtott meg, és a füstcsíkok úgy tekeregtek a levegőben, mint ha csak arra hívnák, lépjen be az alvilágba.

Megesküdött volna, hogy szemeket érez magán, amik az árnyékból figyelik, és kíváncsian várják, vajon elég bátor-e ahhoz, hogy átlépje ezt a tiltott határt. Sofia tekintete végigsöpört a néma kamrán, és a két emberi koponyán állapotodott meg, amit a monostorból lopott. A sötét napok még sötétebb tetteket követeltek. Nem fog pont most meginni.

Megsebzett ujját a két áldozati tál közül az első fölé tartva figyelte, ahogy a vércseppek felsisteregnek, majd gőzölni kezdenek, ahogy a lángokba hullanak. Sofia gyorsan átlépkedett az oltár másik oldalára, és megismételte a felajánlást a második tál felett is.

Elégedetten, hogy eleget fizetett az istennőnek a védelméért, megfordult, és felvette a koponyákat, nem törődve a véres ujjlenyomattal, amit a csontokon hagyott. Másodszor is letérdelt, a koponyákat a tükör északi és déli pontjára helyezte, majd kinyitotta a varázskönyvet, és kántálni kezdett.

Néhány feszült pillanatig a tükör változatlan maradt. Aztán füst kezdett kavargogni a felszíne alatt. Először lomhán, aztán egyre gyorsabban, mint a pokoli szél, amiről a lány hallotta, hogy némelyik démoni körben fúj, összezavarva azokat a nyomorult lelkeket, akik elég szerencsétlenek voltak ahhoz, hogy ott találják magukat.

– Istennő, óvj meg!

Sofia közelebb hajolt a tükörhöz, idegesen várva, hogy megtudjon mindent az ellenségeikről. Bármilyen információ értékesnek bizonyulhatott, különösen, mivel minden újabb teliholddal egyre több emlékkéket emésztette fel az átok.

Miközben a tükröt bámulta, az alvilágra nyíló ablak kitárult, és Sofia először pillanthatott be a démonok birodalmába.

– Mutasd meg, hogyan törhetjük meg az átkot!

A tükör pulzálni kezdett, mintha a mágia megértette volna kérését, és teljesíteni készült a kívánságát. A füst helyében furcsa képek kezdtek villódzni a sötét üvegen, és Sofia hamar rájött, hogy egy történetet lát kibontakozni állóképek sorozatán keresztül. Halkan kifújta a levegőt. A tiltott mágia használata ellenére eddig minden a szokásos látomásaihoz hasonlóan történt.

A bűbáj hatására a képek kiléptek a tükörből, és úgy kavargtak körülötte, mintha ő is ott állt volna akkor, amikor megtörténtek. Egy sötét tróntermet látott, egy halálosan dühös démont.

Az ismerős történet darabkái fel-felbukkantak, de a varázslat bizonyára nem működött megfelelően. Bizonyos képek nem egyeztek meg a boszorkányok történelmével, vagy azzal, amit Sofia a jóslatról tudott. Végignézte, ahogy egy boszorka, aki bizonyára az első boszorkány lehetett, megátkozza a démont. A bosszú és a gyűlölet olyan erővel süttött belőle, hogy Sofia szinte *érezte* a vízió keresztlől.

Ezután egy furcsa kutat látott, benne kristályokkal – emlékkövek voltak, több ezernyi. A jelenet hirtelen ismét megváltozott, ezúttal

egy kis házikót mutatva, ami a tengerre nézett. Egy fiatal boszorkány – akit Sofia jól ismert – egyik kezében egy emlékkövet szorongatott, a másikban pedig egy tört. Az első boszorkány is ott volt, és átnyújtotta a boszorkának a követ, ami elveszi majd tőle mindazt, amit el akart felejteni. A képek elhalványultak, több mágiára volt szükség a fenntartásukhoz.

– Várj! – kiáltott fel Sofia.

Kétségbeesésében, hogy még többet megtudjon, megragadta a déli pontra helyezett koponyát, és elsuttogott egy varázsigét, amitől az összeroppant, csontszilánkokat szórva szét a tükör sötét felületén. Remélte, hogy a mágikus tárgy további képek megelevenítésére használja őket. Így is lett. Csakhogy azok megint nem egészen azok voltak, mint amire számított. Sophia a szigetét látta, majd más, ismeretlen városok és korok villantak fel, mígnem teljesen átvették az uralmat a látomás felett. A képek bizonyára tévedtek.

És mégis... ha nem így volt, akkor minden, amit a boszorkánykör vénei állítottak, hazugság volt. Beleértve azt is, hogy honnan származnak.

Teljesen abszurd volt; kizárt, hogy igaz legyen.

Elszántan, hogy megfejtse a rejtélyt, Sofia a megmaradt koponyáért nyúlt. Ennek a szemgödrében rubinok voltak, ajándékként a halottak felett uralkodó istennőnek. Sofia összetörte a koponyát, és az azonnal egy másik időbe repítette, ahol ugyanaz a fiatal boszorka, akit az imént látott, úgy tűnt, hogy... egy durva kéz ragadta meg a vállát, és kirázta a látomásból.

Sofia szíve kalapált, és addig pislogott, amíg a Halál temploma újra kiélesedett körülötte. Félve attól, hogy mi – vagy ki – szakította ki őt a látomásból, megragadta a törét, talpra szökött, szembenézve azal, aki megzavarta. A köpenyes alak hátravetette csuklyáját, felfedve egy ismerős, szigorú arcot.

Sofia vállá ellazult, ahogy leeresztette a pengét. Egy rémisztő pillanatig azt hitte, véletlenül megidézte egyik ellenségét.

– Hála az istennőnek, hogy te vagy az! Hihetetlen dolgot tudtam meg az átkunkról és a városunkról. Tudom, ki az első boszorkány

lánya, vagy legalábbis úgy vélem. Soha nem fogod elhinni, milyen felfedezést tettem!

Sofiát túlságosan átjárta a sötét mágia, és túlságosan megrázta az imént megtudott igazság, hogy észrevegye a másik boszorkány szemébe költöző veszélyes csillogást.

– Ahogy te sem.

– Nem értem...

A boszorkány egy csuklómozdulattal és egy durva átokkal olyan varázslatot szórt rá, ami hátrarepítette Sofiát. Az oltárnak vágódott, megreccsent a koponyája, amitől fényes villanás vakította el, és egy pillanatra elkábult. Mielőtt összeszedhette volna magát, és védővarázslatot bocsáthatott volna magára, az elméje széttöredezett, éppúgy, mint a tükör, amire a másik boszorkány rátaposott, elhallgattatva az igazságot, ami még mindig ott játszódtott sötét felületén.

Sofia kinyitotta a száját, hogy felsikoltson, de nem jött rajta ki más, csak összevissza, zagyva beszéd. Hamarosan már semmi mást nem látott maga körül, csak azokat a furcsa képeket, amiket a tükör mutatott neki korábban.

Ha az imént segítségért készült kiáltani, Sofia nem emlékezett rá, mi okból.

Maga elé meredt, bár látni már nem látta, ahogy a másik boszorkány magához vette az első varázskönyvet, és lassan kísétált a templomból, egyszer sem pillantva vissza a barátjára. Sofia mindeközben halkán ismételt egyetlen mondatot, egy kántálást, egy áldást, egy könyörgést.

Vagy talán ez volt mindennek a kulcsa...

– Ahogy fent, úgy lent.

EGY

A harag hercegének hálósobájában egyszerre gyertyák sora lobbant lángra körös-körül.

Minden igyekezetem ellenére, hogy ne vigyorgjak a démonra, áru-ló ajkam magától felfelé görbült. A herceg az erkélyen állva követte az apró mozdulatot, figyelme a számra vándorolt, és a kelleténél egy pillanattal tovább időzött ott.

Perzselő tekintetétől másfajta forróság ébredt bennem, miközben a kandallóban hirtelen aranyló lángok lobbantak fel, és örülten sise-regtek és pattogtak.

Örömmel töltött el a melegük, különösen az után a hideg után, ami korábban uralkodott el rajtam, és beleette magát a csontjaimba. Valami létfontosságú tört meg bennem, amikor a Hármas holdtükörben megpillantottam az ikertestvéretem.

Valami olyasmi, amit jelen pillanatban nem voltam hajlandó jobban megvizsgálni.

Harag ágya mellett álltam, a levetett tunikám immáron a lábamnál hevert, és tudtam, hogy a szobájában a tűz nem névadó bűne miatt lángol. A vágya okozta, amit alig tudott kordában tartani; a szenvedély, amit én lobbantottam fel benne, amikor őt választottam – *pon-tosan* tudva, hogy ki ő –, és beleegyeztem, hogy gonosz királynéja legyenek. Mivel a lelkemet már ellopta, most a testemet ajánlottam fel

neki. Anélkül, hogy játékok vagy mágikus kötelékek kényszerítenek minket egymás ölelésébe. Anélkül, hogy Vittoriára fókuszáltam volna, és arra, ahogy a szívem minden alkalommal megsajdult, amikor az ikertestvérem hazugságára gondoltam.

A szememet máris szúrták a kicsordulni kívánczó könnyek, ahogy a testvéremre gondoltam, és kétségbeesetten igyekeztem visszanyerni a hatalmat az érzelmeim felett. Harag megérezné a fájdalmamat, és erre a beszélgetésre most egyáltalán nem vágytam. Ez a bánat várható még egy napot, amikor is találkozom majd az ikertestvéremmel a titokzatos Változó-szigeteken, és meghallgatom, amit mondani akart.

Addig pedig nem akartam még egy perccel többet azzal tölteni, hogy azon töprengek, miért játszotta el a halálát. Vagy, hogy hogyan volt képes ilyen hosszan ilyen szörnyű fájdalmat okozni nekem. Több könnyáztatta és dühvel teli hónapot áldoztam Vittoriának, mialatt csak a bosszú hajtott.

Ma este egyszerűen csak Haragot akartam. Szamáelt. A démonok királyát. A pokol hét halhatatlan hercege közül a legrettegettebbet. A háború hadvezérét és a szó szerinti ördögöt. A kísértést és a tetet öltött bűnt. Egyesek számára rémálom volt, de számomra ebben a pillanatban egy álomnak tűnt. És ha az átkozott démon nem mászik be velem azonnal a lepedők közé, akkor magam is elszabadítok egy kisebb poklot.

– Egész éjjel odakint fogsz álldogálni, felség? – Felvontam a szemöldököm, de Harag egyetlen válasza csak aranszín szemének enyhe összehúzókulése volt. Makacs, bizalmatlan teremtmény. Csakis ő kérdőjelezné meg, miért állok levetkőzve az ágya előtt, ahelyett, hogy egyszerűen szabadjára engedné ösztönszerű testi szükségleteit, amire most vágytam. – Ha további bizonyítékra van szükséged a döntésemet illetően...

– Emilia.

Attól, ahogyan kimondta a nevemet, felkészültem a csalódásra. A hangja azt jelezte, hogy beszélünk kell, és a beszélgetésnél rosszabb dolgot most el sem tudtam volna képzelni. A beszélgetés könnyekhez vezetne, ami pedig arra kényszerítene, hogy szembenézzek azzal, mennyire megrendített az, hogy láttam Vittoriát. Sokkal szívesebben veszttem volna el Harag függőséget okozó csókjaiban.

– Kérlek, ne – mondtam halkán. – Jól vagyok. Tényleg.

A démon arckifejezése aggodalmas volt, nem győztem meg. Egyszer azt mondta nekem, hogy akarhatom őt, de szükségem nincs rá, de ma este mindkét érzés erőteljesen lángolt bennem, és nem érdekelt, hogy ez gyengévé tesz-e. Imádkoztam, hogy ne küldjön vissza egymagában a saját szobámba. Nem tudtam volna elviselni a magányt. Vigaszra, társra volt szükségem. Arra a röpke nyugalomra, amit csak ő adhatott most meg nekem.

Ekkor a hálószobáját az erkélytől elválasztó áttetsző függönyök meglibbentek a téli szélben, és arra csábították, hogy csatlakozzon félmeztelen királynéjához. Mintha maga a démonbirodalom is azt akarná, hogy végre eggyé váljunk. A gyengéden pislákoló gyertyákkal és éjfélszín kelméivel a hálószoba maga volt a szelíd érzékiség. Ezt a szobát a suttogáshoz alkották meg: a gyengéden elhangzó, áhítatos duruzsoláshoz, ahogy ajak ajakhoz ér, és a ruhák susogásához, ahogy lassan végigsiklanak a bőrön.

Két dolog, amit azon nyomban szerettem volna megtapasztalni az előttem álló herceggel.

Saját bevallása szerint Harag a tettek erejében hitt a szavakkal szemben. Ezt felidézve, én vettem kezembe az irányítást. Ő továbbra is mozdulatlanul állt odakint, és onnan figyelte, ahogy lehajolok, és leveszem a csizmámat. Nem tudtam, hogy megérezte-e a Vittoriával kapcsolatos érzelmeimet, és félreértelmezte azokat, vagy még mindig nem bízott abban, hogy valóban meg akarom tenni a következő lépést a házasságunk beteljesítése felé.

A testi egyesülés volt az egyike a két utolsó tettnek, ami ahhoz szükségeltetett, hogy férjjé és feleséggé váljunk. Természetesen szeretkeztünk volna anélkül is, hogy megházasodunk, de én azt *akartam, hogy véglegessé váljon* a kötelékünk.

Tekintettel arra, hogyan történt az első találkozásunk – hogy Palermóban megidéztem őt, majd véletlenül örökre magamhoz kötöttem –, és hogy mindketten megfogadtuk, gyűlölni fogjuk egymást, és soha még csak csókot sem váltunk, teljesen megértettem volna, ha ez a habozásának forrása.

Néhány hónappal ezelőtt én is valószínűtlennek tartottam volna a ma estét. De ez még azelőtt volt, hogy elismertem volna, a történetünk nem csupán ennyiről szól. Hogy én is olyan hevesen lángolok érte, mint a tüzes rózsaarany virágok, amiket kedvemre életre tudok hívni. Még egy dolog, amit lehetetlennek tartottam volna, és egy újabb rejtély, aminek a végére kellett járnom az igazsággal együtt, hogy ki is vagyok valójában. De mindez várhatott. Az egyetlen dolog, amire most gondolni akartam, az volt, hogy magamnak követeljem a démonkirályomat.

Hópelyhek kezdtek hullani körülötte, lágyan behintették sötét haját és széles vállát, de ő mintha észre sem vette volna. Úgy tűnt, őt soha nem zavarták e téli birodalom zord elemei, bár ez bizonyára azért lehetett, mert ő maga is egy természeti erő volt.

Álltam átható tekintetét, ahogy a csípőmön lassan letoltam a szűk nadrágot, és kiléptem belőle, majd a tunika tetejére dobtam. Harag lélegzete majdnem elakadt, amikor észrevette, nem viselek alsóneműt. A kezei ökölbe szorultak az oldalánál, és teljesen elfehéredtek, olyan erővel feszítette őket. Nem éppen ezt a reakciót reméltem arra, hogy levetkőzőm előtte.

Összevont szemöldökkel némán visszajátszottam magamban a beszélgetésünket, gondosan felidézve minden egyes szót. Mivel egykor rávett a véresküre – hogy biztosítsa, hogy egyik fivére se tudjon kihasználni, amikor először megérkeztem az alvilágba –, megkérdeztem tőle, hogy még mindig az övé vagyok-e.

Most, hogy mereven állt odakint a hóban, és egy lépést sem tett, hogy kövessen az igazán meleg és hívogató hálószobájába, aggódni kezdtem, hogy talán félreértettem őt. Csak annyit mondott, hogy nincs szüksége gondolkodási időre. Ami még nem jelentette azt, hogy *a magáénak* tekintett.

– Meggondoltad magad? – kérdeztem.

Harag az arcomat fürkészte, míg a saját arckifejezése nem árult el semmit.

– Önként választottál engem. Tudva, hogy ki vagyok. Hogy mire vagyok képes.

Nem kérdésként tette fel, de helyeslően bólintottam.

– Igen.

– És ennek a döntésnek semmi köze a testvéredhez?

Teljes figyelmét rám fordítva nézett engem, és tudtam, hogy próbálja megérezni az érzelmeimben beálló legapróbb változást is. Hara nem vinne az ágyába, ha úgy hinné, nem egyedül a saját vágyaim hajtanak oda. Találkozásunk óta kevésszer kínáltam fel neki a teljes igazságot, de ez most ilyen alkalom volt. Ha együtt akartunk tovább haladni az úton, a köztünk folyó játszárnak véget kellett érniük.

– Akartalak aznap este Torkosság ünnepségén. És már azelőtt is... emlékszel, amikor mágiával eloszlattad a mámoromat, amikor a bűne leküzdését gyakoroltuk? Akkor is azt akartam, hogy a magadévá tegyél. Mindkét eset jóval azelőtt történt, hogy újra láttam volna Vitoriat. – Kényszerítettem magam, hogy egyenesen a szemébe nézzek, hogy bizonyítsam neki, mennyire komolyan gondolom. – És ma este rádöbentem, hogy te mindvégig ott voltál mellettem. Lehet, hogy a módszereid a halandók mércéjével mérve nem mindig voltak ideálisak, de mindent azért tettél, hogy segíts nekem. Én *téged* akarlak, és ennek semmi köze senki másához.

Hosszú szünet után, amikor már a visszautasítástól kezdtem tartani, végül besétált az erkélyről a hálószobájába, lassan csökkentve köztünk a távolságot. A tekintete a szememről az ajkamra vándorolt, aztán még lejjebb, hogy végül a testemet vegye szemügyre.

Olyan vadság költözött a tekintetébe, amitől összeszorult a térdem, miközben gondolatban porcikáról porcikára felfalt, megállva a combom közti lüktető helyen, ami hirtelen érte sajgott. Halk morgás tört fel a mellkasából, annak jeléül, hogy megérezte a vágyamat.

Őszintén reméltem, hogy hagyja *ezt* a vadállatot elszabadulni ma este. Meg akartam tapasztalni minden gonosz és ördögi dolgot, amit csak megálmodott.

Bűnös ígéretből született vigyor jelent meg az arcán, jelezve, hogy több mint hajlandó teljesíteni az óhajomat.

Még a viharnek a bőrébe kapaszkodó hidege ellenére sem éreztem, hogy fájnék, ahogy felém közeledett. Perzselő szeme, és az, ahogyan tekintete némán végigkövette minden egyes idomomat, mintha csak

azt tervezgetné, mi mindent fog velem tenni... majdnem elég volt, hogy ott helyben elolvadjak.

– Árudd el nekem minden sötét vágyadat, Emilia – kezébe vette az arcom, és felfelé billentette –, minden fantáziát, amit valóra szeretnél váltani! – Ujjai könnyedén végigsimítottak a pulzusomon a toroknál, mielőtt lágy csókot lehelt az ajkamra, amitől elakadt a lélegzetem, és felkorbácsolta a vágyamat. Ahogy elhúzódott, mindkét kezével lassan végigsimított az oldalamon. – És én megfogadom, hogy mindegyiket beteljesítem.

A tekintetem végigsiklott a finom ruhákon és az alattuk rejtőző izmos testen.

– Lenne néhány ötletem.

Az újabb pillantás, amit rám vetett, azt jelezte, neki is volt néhány érdekes elképzelése.

Lehet, hogy más kérdésekben vitatkozunk, de ebben a dologban szerencsére megegyeztünk. Magamhoz húztam egy újabb csókra, az örökkévalóságig meg akartam őrizni ezt a pillanatot. Az édes csók hamarosan mohóvá vált, egyikünk sem elégedett meg többé a lassú finomkodással. A düh és a szenvedély táplált minket. És azt akartam, hogy az első egyesülésünk ugyanolyan robbanékony legyen, mint a vérmérsékletünk.

Ha Harag minden sötét vágyamat teljesíteni akarta, reméltem, felkészült arra, hogy lépést tartson velem. Megharaptam az alsó ajkát, és ő helyeslő morgással viszonzta a gesztust.

Harag sebtében háborút indított a szám ellen, és úgy küzdött, mint a hadvezér, aki volt, nem ismerve irgalmat. Ez a csók birtokló volt, megszállott. És én azonnal viszonztam. Ő az *enyém* volt. Gonosz lelkének minden zuga, szívének minden egyenletes dobbanása, csakis az enyém.

Kezei a testemet simogatták, és sűrű forróság gyűlt a hasamban, majd egyre jobban szétterjedt, ahogy a bőrkeményedéses ujjak tovább cirógattak. De hogy pont most legyen teljesen felöltözve...

Lerángattam róla a zakóját, majd megrántottam az inge alját, mielőtt egyszerűen széttéptem volna, mert látnom kellett őt, *éreznem* a bőrét a bőrömn.

Elhúzódott a csókunkból, az ajka derűsen felfelé görbült.

– Bármennyire is unalmasak általában az erények, a türelem most talán hasznosnak bizonyulhat.

– Ebben az esetben azt reméltem, jobban megy neked a bűnösség. Ha jól emlékszem, egyszer azt kérdezted, szeretném-e látni, milyen nagyon gonosz tudsz lenni. – Végigfuttattam rajta a pillantásom, elfojtva a mosolyomat, ahogy a szeme megvillant. – Tényleg ennyi telik csak tőled?

– Ezt most kihívásnak vegyem?

Megvontam a vállam, pontosan tudatában voltam annak, mit csinálok, és élveztem a reakciót, amit ez kiváltott belőle. A nadrágjában lévő dudort látva úgy tűnt, őt sem zavarja. Elfajzott démon!

– Ha a válasz igen, mitévő leszel? – kérdeztem.

– Feküdj az ágyra, úrnőm!

A hangja lány volt, de a parancsban nem volt semmi szelídség. Bátoran hátrálni kezdtem, amíg el nem értem az ágyat, majd nekidőltem, az ujjaim belemélyedtek a szélén ízlésesen elhelyezett éjfekete takaróba. Egyszer már elképzeltem, milyen érzés lenne a szőrme a csupasz bőrömon.

Nem sok választott el tőle, hogy megtudjam.

Harag az állával biccentve jelezte, hogy *teljesen* az ágyon akar látni, nem csak nekidőlvén annak. A várakozástól kalapáló szívvel felemelkedtem, végigfeküdtem a hatalmas matracon, és elfojtottam egy nyögést, ahogy a puha szőrme hirtelen átadta a helyét a hűvös selyempedőnek. Jobb érzés volt, mint képzeltem. A luxus és a dekadencia keveredett valami vaddal és megzabolázhatatlannal.

Akárcsak maga a bűn házának ura esetében.

Harag kigombolta a nadrágját, tekintete az enyéembe fúródott. Egyfajta kihívás volt, hogy lássa, valóban készen állok-e arra, ami következik. A nadrágja a földre hullott, és kemény férfiasága kiszabadult, félelmetesen és csábítón, és ugyanolyan mohósággal, hogy magáévá tegyen.

Az alsó ajkamba haraptam, szinte teljesen eluralkodott rajtam a vágy, ahogy beittam a látványát. Istennő az égben, egyszerűen csodálatos volt! A pillantásom lassan elszakadt büszke férfiaságától, és

végigvándorolt az egész testén. Több mint száznyolcvan centiméternyi tiszta izom magasodott előttem, és bronzos barna bőr, ami szinte ragyogott az életerőtől. A démonherceg maga volt a férfias erő és a vad szépség.

Tett felém egy lépést, és a figyelmem a karjára tetovált fémes kígyóról a bal combján lévő tetoválásra ugrott – egy lefelé mutató tört ábrázolt, aminek felületére rózsákat véstek.

Nem igazán tudtam kivenni a markolatán lévő geometrikus mintákat, és ahogy Harag tetovált kezébe vette magát, és lassan pumpálni kezdett, az elmém teljesen kiürült. A démon önelégült pillantást vetett rám, mintha pontosan tudta volna, milyen hatással van rám csábító incselkedése. *Hogy az istennő átka szálljon rá!* A kezem legszívesebben helyet cserélt volna az övével. Vagy még jobb lenne, ha inkább a...

...Heves reccsenés hasított át a levegőn, akárcsak egy dühös isten ostorcsapása, és Harag hálószebója – a benne lakó démonnal együtt – eltűnt, és helyette egy üres, hideg, fény nélküli teremben találtam magam.

Olyan drasztikus volt a változás, nem is fogtam fel azonnal, hogy ez a valóság. Szaporán pislogtam, próbáltam hozzászokni a hirtelen beállt sötétséghez. Árnyékok mozogtak egy kisebb térben, szinte egymáson vonaglottak őrjöngve.

Libabőrös lettem, ahogy a levegő hidege egyszerre csípősre változott.

Ez bizonyára újabb furcsa illúzió lehetett. Tört már rám néhány ezt megelőzően is, de egyik sem volt ilyen valóságos. Minden egyes alkalommal az váltotta ki őket, ha Harag és én romantikus helyzetbe keveredtünk, így valószínűleg ez volt az oka ennek a mostani látomásnak is. Átkoztam az időzítését ennek a nem kívánt betolakodásnak, és gyűlöltem, hogy valaki más múltja elragadott engem az ínycsiklandó jelenemből.

Meg akartam dörzsölni a halántékomat, de nem tudtam megmozdítani a kezem. Felkaptam a fejem, és észrevettem, hogy bilincs szorult erősen a csuklóm köré. Megrángattam, de magasan a fejem fölött volt rögzítve a mennyezeten. A láncok minden egyes mozdulatnál megcsördültek, a hang egyre jobban őrlötte a gyorsan foszló idegeimet.

Vér és csont!

Lenéztem. Ebben a látomásban ugyanolyan meztelen voltam, mint a valóságban jelenleg. Csodálatos. Elhagytam egy álmot, hogy aztán egy szokványos rémálomba csöppenjek.

Nagyot sóhajtottam, a lélegzetem kis fehér pamacsokban szállt fel, mire hirtelen megfeszültem. *Milyen különös.* A korábbi illúziókkal elmentétben úgy tűnt, ezt most én magam irányítom. Nem olyan volt, mintha egy emlékebe lépnek be, vagy valaki más szemszögéből látnám a múltat. Összeszűkül a szemem.

Ha ez nem egy illúzió vagy egy emlék...

– Mi a hét pokol folyik itt? – A kövön csusszanó csizma összetéveszthetetlen hangjától megugrott a pulzusom, és heves félelem nyilallt belém. – Harag?

Valahol a közelben meggyújtottak egy gyufát, a sziszegése megelőzte a kén illatát, ami egyszerre elért hozzám. A szoba tulsó felén apró láng pislákkolt fel, bár akárki is gyújtotta meg a gyertyát, varázslatos módon eltűnt. Ismét megráztam a láncaimat, megrángattam őket, amilyen erősen csak bírtam, de semennyit sem engedtek. Hacsak nem vágom le a kezeimet, nem menekülök, amíg az elrablóm szabadon nem enged.

Igyekeztem leküzdeni a bennem növekvő pánikot, és belehunyorogtam a félhomályba, próbáltam valamiféle nyomot találni arra, hol lehetek, vagy ki lehet a fogvatartóm. Egy kőkamrában tartózkodtam, és egy alkóvnak tűnő zugban voltam kiláncolva.

A terem közepén oltár állt, amit ugyanolyan kőből faragtak, mint a falakat és a padlót. A földet szalma és szárított gyógynövények borították. Kissé emlékeztetett az otthoni monostorra, ahol a barátnőm, Claudia a halottakkal foglalkozott, bár nem egészen olyan volt.

Azokra a kamrákra gondolva eszembe jutottak a láthatatlan zsoldos kémek, akik egykor ott kísértettek. Szinte örökkévalóságnak tűnt, hogy utoljára umbradémonnal találkoztam, és megborzongtam az emlékre. Ha soha többé nem pillantok meg egyetlen egyet sem a borzalmas démonok közül, akkor boldog, teljes életet éltem.

– Bárki is vagy, fedd fel magad!

Megráztam a láncaimat. A fém csattanásának visszhangja volt az egyetlen válasz, bár megesküdtem volna rá, hogy halk lélegzést

hallottam valahonnan a közelből. Nem láttam az azt jelző párafelhőt, de tudtam, ez még nem jelenti azt, hogy egyedül vagyok. Harag soha nem tenne ki ilyesféle trükköknek, különösen annak fényében, amire épp készültünk, így ez kizárta, hogy valamiféle perverz démoni előjátékról legyen szó.

Megjátszott bátorsággal szólaltam meg újra.

– Még láncra verve is félsz beszélni velem?

– Nem félek – szólalt meg egy mély, akcentussal rendelkező hang a sötétség mélyéről.

Elakadt a lélegzetem. Már hallottam ezt a hangot, de nem tudtam felidézni, hogy hol. Nem Anir volt az, Harag emberi parancsnokhelyettese. És nem hasonlított a démonherceg egyik fivérének hangjára sem. Ez az akcentus az én szigetemről származott, a halandó birodalomból. Ebben biztos voltam.

– Ha nem félsz, akkor nincs okod rejtőzködni előlem.

– További parancsra várok.

– Kitől? – Kényelmetlen csend állt be köztünk. Nehéz volt tekintélyt színlelni, miközben meztelenül, megláncolva beszélgetek egy fantom emberrablóval, de én azért megpróbáltam. – Bárki is a gazdád, feltételezhetően hamarosan itt lesz. Nincs szükség a titkolózásra.

– Miattam nem kell aggódnod.

Ezt a mondatot biztosan minden gyilkos és bűnöző előadta az áldozatának, pont mielőtt elvágta a torkát. Nagyot nyeltem. Muszáj volt tovább beszéltetnem, hogy rájöjjek, ki ő, és azt már megtanultam, hogy ha valakit idegesítek, az bizony reakcióra sarkallja, még akkor is, ha nem akarja. Harag és én ugyanezt a taktikát alkalmaztuk egymáson az elmúlt hónapok során, és most meg tudtam volna csókolni, hálásan a gyakorlatért.

– A gazdád azt parancsolta, hogy maradj az árnyékban?

– Nem.

– Hmm. Értem.

– Mit?

– Hogy egyszerűen csak egy perverz alak vagy, aki élvezzi, hogy az áldozatait nézheti, tudván, hogy azok nem láthatják őt. Mondd csak, a kezedbe vetted magadat? Elképzeled, milyen érzés lenne a bőröm,

miközben saját magad simogatod? Miért nem jössz közelebb? – *És adsz rá lehetőséget, hogy a térdemmel a tüdődbe küldjem az ágyéködat?* A férfi hirtelen megjelent előttem, arcát eltorzította a színtiszta méreg. Határozottan nem egy démon, de ez nem nyugtatott meg. Élesen szívtam be a levegőt. – Domenico Nucci.

A fiatalember, aki Palermóban *arancinìt* árult a családjával, haragosan bámult rám. Halálosnak tűnő karmok bukkantak elő az ujjai végén, majd visszahúzódtak, emlékeztetőül szolgálva arra, hogy ő sem emberibb, mint én.

Már majdnem elfelejtettem, hogy a férfi, akiről azt hittem, az ikerestvéremnek udvarol titokban, alakváltó. Egészen pontosan vérfarkas. A legjobb esetben is temperamentumos lények, és az alapján, amire az apjával való beszélgetésből emlékeztem, úgy tűnt, épp sikerült felbosszantanom egy újonnan átváltozottat közülük. Fogalmam sem volt, mennyire tudta irányítani a farkasát, de fogadni mertem volna, hogy nem nagyon.

Domenico szeme – ami általában melegbarna volt – most, ahogy rám szegeződött, földöntúli, halványlila fényben izzott, megerősítve a gyanúmat. Közel állt az átváltozáshoz.

Visszatartottam a lélegzetemet, és vártam a halálos csapást. Úgy tűnt, nem sok választja el attól, hogy közelebb lépjen; az állkapcsa összeszorult az igyekezettől, hogy visszafogja magát, miközben a düh úgy sugárzott belőle, mint egy haragos nap.

A farkas vett néhány mély lélegzetet, majd a vállával körözött, ezzel megtörve a növekvő feszültséget. Félig karmos kezével intett egyet, mire néhány árny kiszakadt az őrzőgő táncukból, majd újra összeálltak körülöttem, egyfajta köpenyt alkotva.

– Hol vagyunk? – kérdeztem, oda sem hederítve a furcsa köntösre, ahogy az a bőrömre simult. Vagy arra a tényre, hogy a vérfarkas akár csak egy elszuttogott varázsige nélkül parancsolta elő a semmiből.

– Az árnyékbirodalomban.

Csendben emésztgettem az információt. Az évek során Maria nonna tanított minket az alakváltókról, és néhány másik mágikus lényről is. A nagyanyám történetei szerint a farkasok természetfeletti háborúkat vívtak a démonok ellen a szellemek birodalmában, és bizonyára ezt

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

értette az árnyékbirodalom alatt. Azt mindig úgy képzeltem el, hogy a szellemek átjárnak a falakon, kísértetiesek és túlvilágiak, ahogyan a gótikus regényekben ábrázolják őket. A valóság nagyban különbözött a képzeletemtől. Domenico teljes mértékben hús és vér volt. És határozottan éreztem a fagyos bilincsek súlyát, ahogy a bőrömbe martak.

De másvalamit is éreztem, amit korábban nem – a mágia halk züm-mögését a fémben. Ezek nem hétköznapi bilincsek voltak; megbűvölték őket, hogy elzárva tartsák az erőmet.

Puhatolózó lökést küldtem a mágiám forrása felé, és ahogy sejtetem, falba ütköztem, ami megakadályozta, hogy megidézzem a tüzet.

Az a szörnyű érzésem támadt, hogy tudom, ki Domenico gazdája, és a vele való találkozáshoz egyáltalán nem akartam, hogy a mágiám meg legyen béklyózva. A fogvatartómra pillantottam. Soha nem hal-lottam még arról, hogy a farkasok bárkit is magukkal vittek volna a szellembirodalomba, és eddig a pillanatig nem is hittem volna, hogy ez lehetséges, különösen egy frissen átváltozott vérfarkas számára. Domenico-nak hatalmas ereje lehetett. Bizonyára egy leendő alfa volt.

– A fizikai testem még mindig a Hét körben van? – kérdeztem.

Domenico végigfuttatta rajtam a pillantását, a szeme vesztett némi-leg az alakváltás közeli ragyogásából.

– Igen.

Nem voltam benne biztos, ez hogyan lehetséges, és a vérfarkas tekintete jelezte, hogy ezzel kapcsolatban nem fog több kérdésre válaszolni. Mivel tisztában voltam vele, milyen veszélyes lenne, ha teljesen átváltozna, nem erőltettem a dolgot. Már úgyis megadta a legfontosabb információt, amire szükségem volt.

A testem még mindig Harag hálószobájában volt, és a démon kétségtelenül jelen pillanatban is kereste a módját, hogy visszahozzon. Ha magamtól nem sikerül megszöknöm, egyszerűen csak ki kellett várnom, amíg eljön a lelkemért, és szabadjára engedi az erejét. Bárki, aki elég ostoba ahhoz, hogy megtámadja a jövődöbelijét a saját királyi házában, megérdemelte, hogy a bőrén érezze névadó bűnét. Már szinte elvigyorodtam, ahogy elképzeltem a vérontást, amit az igazságszolgálatás nevében el fog követni, de sikerült elfojtanom.

– Jéghideg van itt.